І не спокій душі,
І не затишок серця — для мене.
Хай що буде затим,
Я ще місяць впряжу молодий.
Понад Кути у Косів,
Де розбурхане море зелене,
Полечу на торги,
Щоб нових надивитися див.

Ось іде мандрівник.
В його тайстрі молитва і віра.
Він всі біди продав,
Бо навіщо вони бідаку?
Наловивсь за життя
Він і блох ненаситних, і звіра,
І тепер захотів
Вже нову переплисти ріку.

По плаєчку крутім
Йде гуцулик поважно і вправно.
У бесагах його
Усі грози брустурських верхів.
Може, там, на торгах,
Він сторгує омріяну Правду,
За котру постраждав,
Ту, котрої від віку хотів.

Полонина ряхтить,
Полонина очиська таращить:
Під сопілку вівчар
"Баранів" на торжище жене.
Стільки їх розвелось
По Карпатах, по стомлених хащах,

Що за безцінь віддасть
Це огиддя марудне й страшне.

А по битім шляху
Їде в бричці троїстий музика.
(У тій бричці тяглом
Вже підтоптаний зовсім віслюк).
Він продати везе
Пісню серця свого стоязику.
Бо навіщо вона?
Над землею стоїть інший гук.

Ну, а я що продам?
Що придбав я за зими і весни?
Обминули мене
І собори, і мудрості спів.
Була вічність і... мить,
І хтось вікна вокзалу покреслив,
І застиг, скрижанів
Мій портрет на розхресті вітрів.